

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. P. V.**, narozený dne X
bytem F. 515/8, O.
zastoupený advokátem JUDr. Janem Burešem, Ph.D.
sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1

proti
žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Policejní prezidium, Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, č. j. PPR-6070-8/ČJ-2016-990131,
ve věci kázeňského přestupku,

takto:

I. Rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 4. 7. 2016, č. j. PPR-6070-8/ČJ-2016-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **25 177,47 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Bureše, Ph.D., advokáta se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, č. j. PPR-6070-8/ČJ-2016-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2016, č. j. KRPM-150179-11/ČJ-2015-1400KR, toto rozhodnutí změnil tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Kázeňského přestupku se měl žalobce dopustit tím, že opakovaně dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, jak vyplývalo ze služebních hodnocení ze dne 26. 11. 2012 a dne 22. 11. 2015, za což mu žalovaný na základě § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru uložil kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

B) Žaloba

2. Žalobce požadoval, aby pro nezákonnost krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě namítal, že:
3. - správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil dokumenty tvořící podklady v řízení v prvním stupni a nedostatečně odůvodnil jejich užití, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto vady nezhojil. Podle žalobce se žalovaný také nedostatečným způsobem vypořádal s argumenty uvedenými v odvolání.

Žalobce sdělil, že podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém namítal, že považuje udělený kázeňský trest za neúměrně přísný vzhledem k povaze věcí kladených mu za vinu. Současně v odvolání zpochybnil pravdivost některých informací uvedených v podkladech rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména pak předmětných služebních hodnocení, a brojil proti tomu, že nebyly prošetřeny řádným způsobem jeho námitky proti služebnímu hodnocení. Žalovaný vyhodnotil odvolací námitky jako nedůvodné a irelevantní ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že v odvolacím řízení se neprojednávají námitky proti služebnímu hodnocení, ale pouze odvolání proti napadenému rozhodnutí. S touto argumentací se žalobce neztotožnil. Podle žalobce měl žalovaný posoudit jeho námitky proti závěrům služebnímu hodnocení, které tvoří podklad pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a zabývat se žalobcem tvrzenými skutečnostmi o účelovosti provedených služebních hodnocení. Žalobci byla postupem žalovaného, který nepřezkoumal služební hodnocení jako podkladový úkon, odepřena možnost účinně se bránit proti účelovému postupu jeho nadřízených, jejichž cílem bylo jej propustit. Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce uvedl, že *„Žalovaný ve vztahu ke Služebním hodnocením a učiněným závěrům namítal jejich neopodstatněnost, když argumentoval zejména tím, že: 1. Hodnocení nekorespondují s realitou jeho každodenního výkonu služby, když se Žalobcem byli do služeb nadřízenými zařazováni nováčky, kterým předával své dlouholeté zkušenosti; 2. Díky dlouholeté praxi se dobře orientuje v právních předpisech, je vždy schopen vyhledat příslušná ustanovení a tato správně aplikovat; 3. Poukazoval na specifickou práci policisty v rámci hlídkové služby tzv. „na ulici“ s tím, že hlídkovou službu považuje za základ policejní práce, jejímž výkonem je naplňován, což Žalobci dle jeho názoru nemůže být přičítáno k tíži; 4. Uvedl na pravou míru tvrzení o jeho údajných pochybeních a tvrzených negativních osobnostních rysech; 5. Vysvětlil, proč nebylo z objektivních důvodů možné splnit některé povinnosti v rámci jeho služební*

přípravy, zejména pak prověrky fyzické způsobilosti, a to s ohledem na přetrvávající zdravotní obtíže; 6. Uvedl na pravou míru údajná pochybení při plnění služebních úkolů; 7. Poukázal na subjektivnost a nepřezkoumatelnost některých závěrů ve Služebním hodnocení uvedených; 8. Poukázal na množství jemu přidělených a vyřešených spisů v rámci systému „Evidence trestního řízení (tzv. ETR), které je v případě Žalobce v porovnání s jeho kolegy na obdobné pozici podstatně vyšší“.

Žalobce dále brojil proti tomu, že žalovaný nekriticky přijímal tvrzení uvedená v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a předmětných služebních hodnoceních, přičemž formalisticky posuzoval pouze udělené známky ve škále 1-5, kdy známka 5 znamená skutečnost, že hodnocený vykonává službu neuspokojivě, pod rámec standardu.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nezohlednily, že u žalobce proběhla v období mezi služebními hodnoceními tři průběžná hodnocení, ze kterých je patrné, že po převážnou dobu hodnoceného období dosahoval dobrých výsledků při výkonu služby resp. dobrých výsledků s výhradami (průběžné hodnocení ze dne 7. 1. 2014 a 11. 3. 2015). Pouze průběžné hodnocení ze dne 23. 10. 2015, tedy vydané necelý měsíc před posledním služebním hodnocením, pak obsahuje závěr o dosahování neuspokojivých výsledků při výkonu služby. Pokud služební hodnocení ze dne 20. 11. 2015 mělo hodnotit téměř tříleté období od předchozího služebního hodnocení ze dne 26. 11. 2012, není zřejmé, proč se ve svém závěru tak podstatným způsobem liší od průběžných hodnocení. Služební hodnocení má vycházet z průběžných hodnocení, což se v daném případě nestalo. Žalovaný se však touto otázkou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, náležitě nezabýval.

Žalobce poukázal na skutečnost, že byl v rámci výkonu své služby nasazován k plnění náročných úkolů ve spolupráci se službou kriminální policie a vyšetřování např. při realizaci bezpečnostních opatření týkajících se rizikových sportovních utkání nebo nejružnějších politických setkání vyžadujících si bezpečnostní opatření, při provádění eskort k soudům a k vyšetřovatelům, a to i mimo město Olomouc. Dále vybočoval z řad svých kolegů vysokým počtem řešených dopravních přestupků v blokovém řízení, čemuž odpovídal i vysoký počet jemu nařízených dopravně bezpečnostních akcí. Plnění z hlediska jeho služebního zařazení nadstandardních služebních úkolů však nebylo nijak zohledněno v žádném z provedených hodnocení žalobce.

- služební hodnocení ze dne 26. 11. 2012 a 20. 11. 2015, jakožto podkladová rozhodnutí (úkony), jsou nezákonná. Žalobce uvedl, že uvedená služební hodnocení je nutné chápat jako tzv. podkladové úkony či podkladová rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s. V této souvislosti odkázal na své námítky vůči služebnímu hodnocení ze dne 20. 11. 2015, vznesené v rámci odvolání. Žalobce je přesvědčen, že odůvodnění hodnotitele v oblastech, ve kterých mu bylo příslušným hodnotitelem uděleno bodové hodnocení znamenající podstandardní výkon služby (známky 4-5), se nezakládalo na pravdě a bylo formulováno zcela účelově.

- nebyla dodržena lhůta pro uložení kázeňského trestu podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Žalovaný nesprávně počítal lhůtu pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek od 8. 12. 2016, kdy podle žalovaného služební hodnocení nabylo platnosti. Žalobce namítal, že zákon o služebním poměru pojem „platnost služebního hodnocení“ nezná. Služební hodnocení bylo vydáno dne 20. 11. 2015, kázeňský trest

uložen dne 21. 1. 2016, kdy bylo žalobci předáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně tak nedodržel zákonnou dvouměsíční lhůtu a nebyl oprávněn žalobci uložit kázeňský trest;

- nebyla dodržena lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru má odvolací orgán povinnost rozhodnout do 90 dnů od podání odvolání. Žalobce podal odvolání dne 27. 1. 2016 a žalovaný o něm rozhodl dne 4. 7. 2017, tedy po uplynutí 90denní lhůty.

C) Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že správní orgány vycházely ze služebního hodnocení ze dne 26. 11. 2012 a 20. 11. 2015, podle kterých žalobce dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Podle žalovaného byl pokles ve výkonu služby zřejmý. V neprospěch žalobce svědčí i to, že proti služebnímu hodnocení ze dne 20. 11. 2015 neuplatnil námitky. Žalovaný dále uvedl, že o přesvědčivosti, správnosti a úplnosti služebního hodnocení neměl pochybnosti, a to i vzhledem ke kázeňským trestům, které jsou specifikovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Kromě snížení základního tarifu v návaznosti na předchozí služební hodnocení byl žalobce potrestán za nedodržení doby služby a za nenahlášení služebního úrazu;

Žalovaný dále sdělil, že správní orgán I. stupně mohl zahájit řízení ve věcech služebního poměru až na základě služebního hodnocení, které bylo nezměnitelné, tedy dne 8. 12. 2015 po uplynutí lhůty k podání námitek. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 19. 1. 2016, dodržel tedy zákonem stanovenou lhůtu dvou měsíců podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Doplnil, že nedodržení pořádkové lhůty podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nemá vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Žalobce měl možnost využít postup podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), což neučinil.

D) Jednání soudu

5. Během jednání soudu, které se uskutečnilo dne 18. 2. 2020, zástupce žalobce uvedl, že služební hodnocení není samostatně přezkoumatelné a jedná se pouze o podkladový úkon či podkladové rozhodnutí pro rozhodnutí o kázeňském přestupku, proto se až v rámci přezkumu rozhodnutí o kázeňském přestupku mohl soud poprvé zabývat námitkami brojícími proti služebnímu hodnocení. Doplnil, že žalobce proti služebnímu hodnocení z roku 2015 námitky nepodal, ale jako právnímu laikovi mu nemohlo být zřejmé, že by to mohlo mít vliv na soudní přezkum rozhodnutí o kázeňském přestupku. Nepodání námitek podle žalobce nemůže mít vliv na přezkum služebního hodnocení soudem, podmínka podání námitek ze zákona nevyplývá. Uzavřel, že pokud by služební hodnocení nebyl oprávněn přezkoumat z důvodu nepodání námitek ani žalovaný, ani krajský soud, neměl by žalobce ve věci žádnou možnost efektivní ochrany.
6. Zástupkyně žalovaného sdělila, že žalobce měl využít zákonem předvídané možnosti obrany. Podal však pouze jednu námitku proti služebnímu hodnocení z roku 2012, která byla přezkoumatelným způsobem vypořádána. Doplnila, že průběžná hodnocení jsou pouze jedním z podkladů pro služební hodnocení, které je zejména založeno na osobní znalosti konkrétního příslušníka.

E) Obsah správního spisu

7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti:
8. Ze služebního hodnocení za období od 1/2012 do 12/2012 ze dne 26. 11. 2012 (dále jen „služební hodnocení z roku 2012“) vyplývá, že žalobce dosahoval v daném období neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Žalobce podal proti služebnímu hodnocení za zmíněné období námitku ze dne 5. 12. 2012. Správní orgán I. stupně v oznámení ze dne 8. 1. 2013, č. j. KRPM-161245-16/ČJ-2012-1400KR, žalobci sdělil, že námitkám nevyhověl a napadené služební hodnocení ponechal beze změny v platnosti. Ze služebního hodnocení za období od 1/2013 do 11/2015 ze dne 20. 11. 2015, č. j. KRPM-143211/ČJ-2015-140516 (dále jen „služební hodnocení z roku 2015“), vyplývá, že žalobce dosahoval v daném období neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Proti služebnímu hodnocení z roku 2015 žalobce nepodal námitky.
9. Žalobce byl hodnocen také průběžným služebním hodnocením ze dne 7. 1. 2014, ve kterém dosáhl dobrých výsledků, průběžným hodnocením ze dne 11. 3. 2015, ve kterém žalobce dosáhl dobrých výsledků s výhradami, a ze dne 23. 10. 2015, ve kterém žalobce dosáhl neuspokojivých výsledků.
10. Na základě podnětu Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje k zahájení kázeňského řízení ze dne 17. 12. 2015, č. j. KRPM-150179-4/ČJ-2015-1405UO, správní orgán I. stupně zahájil dne 31. 12. 2015 s žalobcem řízení ve věci služebního poměru pro kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1. zákona o služebním poměru. Žalobce do záznamu o projednání věci ze dne 31. 12. 2015, č. j. KRPM-150179-6/ČJ-2015-1400KR, uvedl: *„Nevyhovující hodnocení jsem dostal z důvodu zánětu v koleně. Lékařskou zprávu dodám do 5 pracovních dnů. Ve stejné lhůtě dodám na analyticko právní oddělení KŘP ILMK i písemné vyjádření k bodu 9 mého posledního služebního hodnocení. Dále nemám co k věci uvést“*. Při ústním jednání ze dne 7. 1. 2016 žalobce předložil vyjádření k zahájenému řízení, ve kterém mimo jiné namítal: *„Vyjádření k bodu: fyzické prověrky, které jsem absolvoval ve zdravotní indispozici, kdy dodávám lékařskou zprávu od MUDr. P. K. Dále bych se vyjádřil k bodu číslo 9., kde jsem dle tvrzení vedoucího oddělení nedodržel lhůty odepsání mých přidělených spisů. K celé věci uvádím, že před skončením lhůty jsem řádně předložil spisy k podpisu, ale vedoucí mi sdělil, že spisy nedostal, a proto zahajuje s mojí osobou řízení. Po třech dnech se výše uvedené spisy náhle objevily a celá věc se již neřešila, ale záporné hodnocení zůstalo“*. Žalobce předložil dne 7. 1. 2016 správnímu orgánu I. stupně lékařskou zprávu z ortopedie a manuální medicíny se záznamy lékařských vyšetření.
11. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2016, č. j. KRPM-150179-11/ČJ-2015-1400KR, správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dle závěru pravomocného služebního hodnocení z 20. 11. 2015 dosáhl neuspokojivých výsledků ve výkonu služby a dle závěru pravomocného služebního hodnocení z 26. 11. 2012 rovněž dosáhl neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Tímto žalobce porušil jednu ze základních povinností příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, kterou je povinnost dodržovat služební kázeň, což dle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Dle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru správní orgán I. stupně rozhodl o

uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Správní orgán I. stupně vyslovil, že žalobce, „ač měl k tomu prostor, nedoložil v průběhu tohoto řízení žádné relevantní důkazy či podklady. Lékařskou zprávu, doručenou dne 7. ledna 2016, nelze za relevantní pro toto kázeňské řízení považovat, neboť obsahuje záznamy o kontrolách pro indispozici kolene z 30. září 2015, 9. října 2015, 12. října 2015 a 21. října 2015, které jsou způsobilé omluvit pouze jeho neúčast na fyzických prověrkách, konaných dne 18. září 2015 a 23. října 2015. Poslední kontrola u lékaře ze dne 21. října 2015 obsahuje informaci o indispozici kolene s poučením vyhledat kontrolu za 5 dní při nezlepšení stavu. Od tohoto data do 6. listopadu 2015 (termín konání fyzických prověrek, které policista nesplnil – poznámka zpracovatele) absentuje v předložené lékařské zprávě jakýkoli záznam o vyhledaném ošetření či důvodu, pro který by policista nemohl absolvovat fyzické prověrky dne 6. listopadu 2015. Rovněž jeho vyjádření k zahájení tohoto řízení ze dne 7. ledna 2016, nelze za relevantní pro toto kázeňské řízení považovat. Turzení jmenovaného o tom, že spisy předložil řádně k podpisu vedoucímu obvodního oddělení Olomouc I, není způsobilé změnit hodnocení oblasti č. 9 služebního hodnocení, neboť tato skutečnost tvoří jen nepatrnou část nedostatků, které se týkají jeho odpovědnosti za vykonanou službu. Obě námitky policisty nejsou způsobilé jeho platná služební hodnocení se závěry o neuspokojivých výsledcích ve výkonu služby jakkoli ovlivnit. Služební hodnocení je komplexním posouzením celkem 18 hodnocených oblastí, které se týkají odbornosti policisty, jeho profesních znalostí, schopností, kvality plnění služebních povinností, úrovně teoretických znalostí, včetně jejich aplikace do výkonu služby. Jmenovaný byl hodnocen v 16 oblastech (nebyl hodnocen v oblasti č. 4, která se týká pouze vedoucích policistů a v oblasti č. 8, která se týká pouze policistů, kteří mají podle funkční náplně odpovědnost za hospodaření s materiálem a rozpočtovými prostředky – poznámka zpracovatele), z nichž byl v posledním služebním hodnocení čtyřikrát hodnocen bodem 5 (neuspokojivý výkon služby pod rámeček standardů – poznámka zpracovatele) a desetkrát hodnocen bodem 4 (hodnocený mírně nesplňuje požadované standardy služebního místa; pro hodnotitele je pak prvořadým úkolem stanovit taková opatření, která hodnoceného přivedou ke standardnímu výkonu služby – poznámka zpracovatele). Služební funkcionář má za to, že zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Za tímto účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Služební funkcionář i bez relevantních návrhů policisty na doplnění podkladů či předložení důkazů zjistil všechny rozhodné okolnosti, které svědčí ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Za stěžejní důkazy považuje obě platná služební hodnocení jmenovaného, která jasně prokazují, že policista opakovaně dosahuje neuspokojivých výsledků“.

12. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání ze dne 27. 1. 2016, které na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 1. 2. 2016, č. j. KRPM-150179-13/ČJ-2015-1400KR, doplnil v podání ze dne 17. 2. 2016. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že kázeňský trest odnětí služební hodnosti je neúměrně přísný, nebyly řádně prošetřeny námitky, kterými rozporoval služební hodnocení, a současně žalobce v doplnění odvolání odkázal na přílohu tohoto podání, ve které brojl proti jednotlivým bodům služebního hodnocení ze dne 20. 11. 2015 (např. že střelecké prověrky splnil v oprávném termínu, že spisový materiál, který žalobce neměl dle služebního hodnocení předložit, našel hodnotitel u sebe). Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Na straně 9 napadeného rozhodnutí vyslovil, že „k samotným námitkám odvolatele je nutné uvést ve shodě se služebním funkcionářem, že odvolatel mohl uplatnit námitky proti

služebnímu hodnocení ze dne 22. 11. 2015, o čemž byl odvolatel v závěru služebního hodnocení náležitě poučen (č. l. 22 a 27 spisu). Odvolatel však námitky neuplatnil a služební hodnocení nabylo platnosti dne 8. 12. 2015“. Na straně 10 napadeného rozhodnutí žalovaný doplnil, že „zároveň odvolací orgán vyhodnotil veškeré podané námitky odvolatele jako nedůvodné a irelevantní ve vztahu k napadenému rozhodnutí, neboť se v tomto řízení neprojednávají námitky proti služebnímu hodnocení, ale projednává se odvolání proti napadenému hodnocení“.

13. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, které zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 65 Ad 4/2016-49, vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
14. Proti uvedenému rozsudku zdejšího soudu brojil žalovaný kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 11. 2019, č. j. 8 As 326/2018-48, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu rozporu (nesprávného) výkladu § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru a následného závěru, že žalovaný ani soud není oprávněn posoudit námitky proti služebnímu hodnocení. Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil, že „je tedy především nutno postavit na jisto, zda krajský soud vychází z toho, že i v rámci řízení o kázeňském přestupku je povinností stěžovatele přezkoumat služební hodnocení, ač nebylo napadeno námitkami dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, a to jak z hlediska jeho souladu s podklady (především průběžnými hodnoceními), tak i z hlediska argumentace (tvrzení) dotčeného příslušníka včetně jeho případných důkazních návrhů. Opačným východiskem může být striktní koncentrace výhrad proti služebnímu hodnocení do řízení o námitkách dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, a to včetně možnosti zabývat se souladem služebního hodnocení s dalšími podklady. Pokud závěry krajského soudu měly směřovat ke zdůraznění zvláštností řízení o kázeňském přestupku případně konkrétněji ke zvýraznění významu průběžného hodnocení jako specifického podkladového aktu služebního hodnocení, na jehož soulad s průběžným hodnocením v řízení kázeňském přestupku dbá žalovaný z úřední povinnosti (tedy bez přihlížení k výtkám dotčeného příslušníka), pak ani takový náhled v odůvodnění napadeného rozsudku nemá dostatečnou oporu. To se týká i případných úvah ohledně fáze kázeňského řízení, v níž žalobce výhrady vůči služebnímu hodnocení uplatnil“.

F) Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru *kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.* Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce opakovaně dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, přičemž vycházel ze služebního hodnocení z roku 2012 a 2015.
17. Podle § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru se *příslušníkovi ukládá kázeňský trest a) písemné napomenutí, b) snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, c) odnětí*

služební medaile, d) odnětí služební hodnosti, e) pokuta, f) propadnutí věci, nebo g) zákaz činnosti. Ustanovení § 51 odst. 2 zákona o služebním poměru pak stanoví, že kázeňské tresty uvedené v odstavci 1 písm. e) až g) lze uložit pouze za jednání, které má znaky přestupku. Lze je uložit společně, popřípadě společně s kázeňskými tresty uvedenými v odstavci 1 písm. a) a c).

18. Podle ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru *kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.*
19. Výkladem shora citovaného § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku sp. zn. 5 As 35/2014 vyslovil, že „obecně je třeba při určení druhu kázeňského trestu vycházet z § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru (...). Výjimkou z postupu podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru je v tomto směru právě jen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, který je ve své podstatě trestem nejprísnějším, neboť dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Právě závažnost tohoto druhu trestu zákonodárce zřejmě vedla k přijetí právní úpravy, která podmínky pro jeho obligatorní uložení definuje v relativně samostatném a komplexním § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, který je třeba považovat za ustanovení zvláštní vůči § 186 odst. 5 téhož zákona. Platí tak, že pokud je naplněna některá z hypotéz uvedených v této normě, nastoupí povinnost služebního funkcionáře uložit předmětný kázeňský trest a prostor pro jeho správní uvážení tu není dán. (...) Jinak řečeno – dopustí-li se příslušník jednání uvedeného v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, má mu být uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Daný závěr vychází také z toho, že jednání uvedená v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru zákonodárce koncipoval jako jednání typově natolik závažná, že za jejich spáchání předpokládá uložení právě nejprísnějšiho kázeňského trestu. Není zde tedy dán prostor pro zvažování kritérií dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť právě typová závažnost (kvalifikovaná povaha) daného jednání má za následek nutnost uložení nejprísnějšiho kázeňského trestu“. V posuzované věci pokud správní orgány dospěly k závěru, že žalobce opakovaně dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, neměly možnost uvážit o trestu podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, ale v souladu se shora citovanou judikaturou musely přistoupit k uložení trestu nejzávažnějšiho, tedy k odnětí služební hodnosti.
20. Krajský soud se dále, vázán právním závěrem Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 8 As 326/2018-48, komplexně zabýval povahou služebního hodnocení s ohledem na tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že se v řízení o kázeňském přestupku nemohou správní orgány zabývat námitkami proti služebnímu hodnocení.
21. Z § 203 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že služební hodnocení obsahuje posouzení odbornosti, kvality plnění služebních povinností a úrovně teoretických znalostí příslušníka včetně jejich aplikace při výkonu služby, dále obsahuje i úkoly pro další odborný rozvoj příslušníka. Služební hodnocení tak slouží k posouzení plnění povinností příslušníka, potažmo jeho služební kázně. Ustanovení § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru upravuje, že služební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru. Podle odst. 5 téhož ustanovení *služební hodnocení příslušníka ve*

služebním poměru na dobu neurčitou se provádí podle potřeby, nejméně jednou za 3 roky. Služební hodnocení se provádí též na základě žádosti příslušníka, nejdříve však po uplynutí 6 měsíců od posledního služebního hodnocení. Služební hodnocení vychází z průběžného každoročního hodnocení, které provádí přímý nadřízený příslušníka v průběhu kalendářního roku a schvaluje jej hodnotitel.

22. Jestliže příslušník se služebním hodnocením nesouhlasí, má právo podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru podat proti němu písemné námitky vedoucímu hodnotiteli do 15 dnů ode dne jeho obdržení, který buď námitkám vyhoví a služební hodnocení změní nebo námitky zamítne a služební hodnocení potvrdí do 30 dnů ode dne jejich podání. Krajský soud zjistil, že v nyní posuzované věci žalobce proti služebnímu hodnocení z roku 2015 žalobce námitky nepodal, námitkami brojil pouze proti služebnímu hodnocení z roku 2012, přičemž správní orgán I. stupně v oznámení ze dne 8. 1. 2013, č. j. KRPM-161245-16/ČJ-2012-1400KR, žalobci sdělil, že námitkám nevyhověl a napadené služební hodnocení ponechal beze změny v platnosti. Krajský soud proto dále zkoumal, zda proti služebnímu hodnocení či rozhodnutí o námitkách byl žalobce oprávněn brojit žalobou ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 4 Ads 40/2011-78, v této souvislosti vyslovil, že „*služební hodnocení přímo nezasahuje do práv a povinností, pročez nemá charakter rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž představuje podklad pro budoucí rozhodnutí ve věcech služebního poměru*“. Dále doplnil, že „*ačkoliv zákonodárce umožnil služební hodnocení přezkoumat v režimu řízení o námitkách, na jeho charakteru to nic nemění. Dále, i když žalovaná o námitkách rozhodla „rozhodnutím“, tak toto formální označení nezakládá přípustnost soudního přezkumu, neboť jemu podléhají pouze ty úkony správních orgánů, které zasahují do sféry subjektivních práv a povinností*“. Z uvedeného vyplývá, že služební hodnocení ani rozhodnutí o námitkách proti služebnímu hodnocení tak nejsou samostatně přezkoumatelná soudy ve správním soudnictví a žalobce nemohl proti služebnímu hodnocení ani proti rozhodnutí o námitkách brojit samostatnou žalobou.
23. Je tak třeba uvést, že ačkoli je pro případ nesouhlasu příslušníka s obsahem služebního hodnocení stanoven v § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru formalizovaný postup, spočívající v možnosti uplatnit proti hodnocení k vedoucímu hodnotiteli námitky, nevztahují se na služební hodnocení ve smyslu § 171 písm. b) zákona o služebním poměru ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru. Hodnocenému před vydáním služebního hodnocení nesvědčí práva účastníka řízení ve smyslu § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Služební hodnocení, stejně jako případné rozhodnutí o námitkách proti němu, tak nejsou svou povahou úkonem, jímž se zakládají, mění, ruší či závazně určují práva či povinnosti hodnoceného; nejedná se tedy o rozhodnutí, která by ve svém výsledku byla přezkoumatelná ve správním soudnictví dle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž pouze o služební úkony příslušných služebních funkcionářů.
24. V nyní posuzované věci správní orgány podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru rozhodly o kázeňském trestu odnětí služební hodnosti za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěrech služebních hodnocení. Služební hodnocení z roku 2012 a 2015 představovala rozhodující podklad pro vydání

rozhodnutí ve věci kázeňského přestupku a následného odnětí služební hodnosti. Kromě již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 4 Ads 40/2011-78 lze v této souvislosti odkázat také na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 1999, č. j. 6 A 54/98-45, ve kterém uvedený soud vyslovil, že „*služební hodnocení je součástí skutkového stavu jako podkladu pro rozhodnutí funkcionáře ve věcech služebního poměru*“. Taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005-44, vysvětlil, že „*žalovaný správní orgán má služební hodnocení za podklad pro samotné rozhodování ve věcech služebního poměru, služební hodnocení představuje je pouze součástí skutečného stavu věci, jeden z důkazů, z nichž služební funkcionář vychází při svém rozhodování o právech a povinnostech, např. při převedení na jinou funkci podle § 17 odst. 1 písm. c) služebního zákona*“. Žalovaný tedy vycházel ze služebních hodnocení při zkoumání skutkového stavu jako z jednoho z důkazů, v případě posuzované věci se jednalo o zcela zásadní důkaz, na kterém byl postaven závěr žalovaného o spáchání kázeňského přestupku. Za této situace tak svědčila žalobci procesní práva, zejména právo navrhnout důkazy, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Jelikož je služební hodnocení (zcela zásadním) podkladem pro rozhodnutí ve věci a služební hodnocení či rozhodnutí o námitkách proti němu nemůže být v předchozím řízení řádně přezkoumáno, náleželo dle krajského soudu žalobci právo vyjádřit se k obsahu služebních hodnocení a také ke způsobu, jakým příslušný služební funkcionář k závěrům v nich uvedeným dospěl.

25. Pokud tedy v posuzované věci žalobce služební hodnocení zpochybnil, měly správní orgány povinnost se jeho námitkami, a to i námitkami směřujícími proti služebnímu hodnocení, zabývat. Vrchní soud v Praze ve shora zmiňovaném rozhodnutí ze dne 30. 6. 1999, č. j. 6 A 54/98-45, uvedl, že „*námitkami proti služebnímu hodnocení se může soud zabývat v těch mezích, v nichž zkoumá skutkovou stránku věci, a to jen v řízení, jehož předmětem je skutečné rozhodnutí ve věci služebního poměru*“. S uvedeným závěrem se krajský soud ztotožňuje. Dle krajského soudu nelze vyloučit argumentaci vztahující se ke služebnímu hodnocení jako podkladu pro rozhodnutí s tím, že měl žalobce možnost brojit proti služebnímu hodnocení námitkami podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru. Žalobce by totiž ani v případě, že by námitky proti služebnímu hodnocení podal a bylo o nich rozhodnuto, neměl možnost proti vypořádání námitek jakkoli brojit. Pokud tedy správní orgány rozhodovaly o kázeňském přestupku zejména na základě služebního hodnocení, musel mít žalobce v tomto řízení možnost brojit i proti tomuto podkladu rozhodnutí. Z uvedených důvodů proto neobstojí závěr vyslovený žalovaným na straně 10 napadeného rozhodnutí, tedy že „*zároveň odvolací orgán vyhodnotil veškeré podané námitky odvolatele jako nedůvodné a irelevantní ve vztahu k napadenému rozhodnutí, neboť se v tomto řízení neprojednávají námitky proti služebnímu hodnocení, ale projednává se odvolání proti napadenému hodnocení*“. Žalovaný se měl argumentací žalobce směřující do služebního hodnocení či toho, jakým způsobem správní orgán I. stupně vypořádal jednotlivé námitky, zabývat, případně vysvětlit, z jakých důvodů se s jednotlivými námitkami nevypořádal (nikoli však s odůvodněním, že byl žalobce oprávněn proti služebnímu hodnocení brojit pouze námitkami dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru). Krajský soud tak uzavírá, že v rámci řízení o kázeňském přestupku byl žalobce oprávněn namítat skutečnosti týkající se obsahu služebního hodnocení, a to i za situace, že nepodal proti služebnímu hodnocení námitky podle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru.

26. Krajskému soudu dále není jasné, na čem se zakládá tvrzení žalovaného, že „*k samotným námitkám odvolatele je nutné uvést ve shodě se služebním funkcionářem, že odvolatel mohl uplatnit námitky proti služebnímu hodnocení ze dne 22. 11. 2015, o čemž byl odvolatel v závěru služebního hodnocení náležitě poučen (č. l. 22 a 27 spisu). Odvolatel však námitky neuplatnil a služební hodnocení nabylo platnosti dne 8. 12. 2015*“. Správní orgán I. stupně se na rozdíl od žalovaného námitkami směřujícími do služebního hodnocení zabýval, na příklad vyslovil, že „*tvrzení jmenovaného o tom, že spisy předložil řádně k podpisu vedoucímu obvodního oddělení Olomouc I, není způsobilé změnit hodnocení oblasti č. 9 služebního hodnocení, neboť tato skutečnost tvoří jen nepatrnou část nedostatků, které se týkají jeho odpovědnosti za vykonanou službu*“. Z toho vyplývá, že se zabýval obsahem námitek proti služebnímu hodnocení a vyslovil o nich svou úvahu (krajský soud nehodnotí, zda byla dostatečná či nikoli). Správní orgán I. stupně se však neodmítl námitkami proti služebnímu hodnocení zabývat s odůvodněním, že je měl žalobce uplatnit v námitkách proti služebnímu hodnocení.
27. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobní námitky týkající se služebního hodnocení jsou důvodné.

Nedodržení lhůty podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru

28. Podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru ve znění do 18. 9. 2016 *kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku*. Zákon o služebním poměru tak stanovuje subjektivní lhůtu dvou měsíců a jednoroční objektivní lhůtu k uložení kázeňského trestu.
29. V nyní posuzované věci správní orgán vydal služební hodnocení dne 20. 11. 2015, lhůta k podání námitek proti služebnímu hodnocení uplynula dne 8. 12. 2015, správní orgán I. stupně vydal dne 19. 1. 2016 rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno 21. 1. 2016. Z popsaného průběhu je zřejmé, že objektivní lhůta jednoho roku byla dodržena.
30. Krajský soud proto dále zkoumal, zda byla dodržena lhůta dvou měsíců dle citovaného ustanovení. Pro rozhodování věci je dodržení této lhůty zcela zásadní, protože se jedná o lhůtu prekluzivní, tedy propadnou. K prekluzi dochází jen v taxativně vymezených případech a přihlíží se k ní z úřední povinnosti. Pokud by správní orgán I. stupně lhůtu nedodržel, nebyl by oprávněn uložit žalobci trest za kázeňský přestupek.
31. Krajský soud se nejprve zabýval počátkem lhůty. Žalovaný vázal počátek prekluzivní lhůty k datu 8. 12. 2015, tedy k datu, kdy uplynula lhůta k podání námitek proti služebnímu hodnocení. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Počátkem prekluzivní lhůty se zabýval jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, uvedl k prekluzivním lhůtám a k počátku jejich běhu, že „*[s]myslem právního institutu lhůt je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů (...)* Smyslem uvedené jednoroční prekluzivní subjektivní lhůty (pozn. soudu: v daném případě se jednalo o lhůtu pro uložení pokuty podle zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů) je přimět správní

orgán k aktivní činnosti - včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný - bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového; to platí s ohledem na ústavní princip právní jistoty a na povinnost správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů.“ Krajský soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.

32. Počátkem běhu lhůty pro uložení kázeňského trestu obsaženého v zákoně o služebním poměru se zabýval také Nejvyšší správní soud a na příklad v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 – 89, dovodil, že okamžik, kdy se služební funkcionář dozví o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, nastává tehdy, „*když je v dispoziční sféře správního orgánu taková suma informací o určitém jednání, že na základě ní lze učinit úsudek, že je možné a nikoli nepravděpodobné, že jde o jednání, které může být kázeňským přestupkem. Rozhodně však není třeba, aby dotyčné informace byly natolik jednoznačné, strukturované, správním orgánem analyzované a prověřené, aby delikt ní charakter jednání, které je posuzováno, byl v daném okamžiku již postaven na jisto.*“ Nejvyšší správní soud v daném případě odmítl výklad žalovaného (ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů), podle něhož by běh subjektivní lhůty měl započít až okamžikem, kdy si služební funkcionář bude jistý, že se jedná o kázeňský přestupek. Takový výklad „*je z logiky věci nepřijatelný, neboť teprve v samotném kázeňském řízení bude na jisto postaveno, zda dané jednání naplňuje znaky kázeňského přestupku, či ne*“ (bod [21] cit. rozsudku). Obdobně viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2016, č. j. 9 As 92/2016–77.
33. V nyní posuzované věci tak nelze dát žalovanému za pravdu, že prekluzivní lhůta započala běžet dne 8. 12. 2015, tedy až poté, co uplynula lhůta k podání námitek proti služebnímu hodnocení. Počátek subjektivní prekluzivní lhůty dle výše zmíněné judikatury je v předmětné věci nutno stanovit od okamžiku, kdy služební funkcionář soustředil poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možno na spáchání deliktu usoudit, lhotejně, zda proběhlo jejich posouzení se závěrem o tom, že delikt byl spáchán a kým. Je tak rozhodující okamžik, kdy se správní orgán dozví o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Zákon o služebním poměru počátek lhůty tedy nespojuje s vydáním konkrétního správního aktu, nadto nezměnitelného, jak tvrdí žalovaný. Krajský soud má za to, že počátek lhůty v nyní posuzované věci nastal dne 20. 11. 2015, tedy v den, kdy bylo vydáno služební hodnocení, a tedy správní orgány měly takové množství informací o jednání žalobce, na základě kterých se mohly domnívat, že žalobcovo jednání může být kázeňským přestupkem. Prekluzivní lhůta tak započala běžet dne 20. 11. 2015.
34. Krajský soud dále zkoumal, kdy uplynula prekluzivní lhůta 2 měsíců ve smyslu ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. U této otázky je potřeba vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76, podle kterého „*na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je nutno nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně)“.* Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vymezuje vůči úpravě prekluzivní lhůty § 106 zákona č. 186/1992 Sb., podle kterého *o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno.* Na rozdíl od citovaného § 106

zákona č. 186/1992 Sb. ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru povinnost doručit rozhodnutí kázeňsky trestanému neobsahuje, pro konec prekluzivní lhůty je tak rozhodné datum vydání rozhodnutí služebního funkcionáře. V nyní posuzované věci vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dne 19. 1. 2016, počala-li prekluzivní lhůta běžet 20. 11. 2015, byla lhůta 2 měsíců podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru dodržena.

35. Námitka b) není důvodná.

Nedodržení lhůty podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru

36. Podle ustanovení § 190 odst. 8 věta první zákona o služebním poměru *odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání*. Na rozdíl od lhůty dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru se nejedná o lhůtu prekluzivní, ale o lhůtu pořádkovou. V případě, že ji žalovaný nedodržel, byl žalobce oprávněn žádat nápravu nadřízený správní orgán žalovaného a uplatnit prostředek na ochranu proti nečinnosti. Samotné nedodržení 90denní lhůty tak zákon nespojuje se vznikem či zánikem jakéhokoli práva, její nedodržení tak není s to způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

37. Námitka c) není z uvedených důvodů důvodná.

G) Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 25 177,47 Kč tvoří 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), tj. odměna za zastupování ve výši 12 400 Kč za 4 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného a účast na jednání před soudem, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1 200 Kč, tj. 4 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, 3) hotové výdaje zástupce žalobce - cestovné na jednání krajského soudu dne 18. 2. 2020 vypočtené dle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve výši 3 528,49 Kč [výpočet: cesta dne 18. 2. 2020 ze sídla zástupce do sídla Krajského soudu Ostrava – pobočka v Olomouci a zpět - celkem 568,8 km; spotřeba dle technického průkazu je 6,3 l/100 km krát 31,80 Kč/l (cena motorové nafty dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), přičteno 4,20 Kč (základní sazba náhrady za 1 km dle téže vyhlášky), to celé násobeno 568,8 km = 3 528,49 Kč]; náhrada za promeškaný čas v rozsahu celkem 12 půlhodin za cestu na uvedené jednání a zpět, za které náleží náhrada ve výši 12 x 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) AT, tj. 1 200 Kč. To vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 3 848,98 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 18. února 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu